כנפש כא יטמא בעכויו כי אם כשארו הקרב אכיו לאמן ולאביו וכבנו ולבתו ולאזיני ולאזיתו הבתולה הקרובה אליו אשר לא היתה לאישי כה ישמא לא ישמא בעל בעלו להזולו לא יקרוזה קרוזה בראשם ופאת זקנם כא יגלזון ובבשרם כא ישרטו שרטדת קדשים ידין באלהיהם וכא יזוכלו שם אלהיהם כי את אשי יהוה לוזם אלהיהם הם כוקריבם והיו קדשי אשה זנה וזוכלה כא יקדוו ואשה גרושה מאישה לא יקוזו כי קדש הוא לאלהיו וקדשתו כי את לוזם אלהיך הוא מקריב קדש יהיה כך כי קדוש אני יתוה מקדשכם ובדת איש כהון כי הוזכ לזנות את אבין... דיא כוזכ כיד, באש והכהן הגדול מאזמיו אשר יוצק עים ראשיו שכון הבושיות וכולא את ידו ככבש את הבגדים את ראשון כא יפרץ ובגדיו כא יפרם ועל ככל נפשה מה כא יבא לאביו ולאמו כא ישבוא וכון הכנקדש כא יצא וכא ידוכב את מקדש אָכֹהיו כי צוֹירָ שמן משידות אכלין עלליו אני יהוה והוא אשה בבתוליה יקזן אלמנה וגקושה. וזוכלה זנה את אלה כא יקוז כי אם בתולה מעימין יקוז אשה וכא ידוכל לרעו בעמיו כי אני יהוה מקרשו לאכור דבר אל אהרן לאכור איש כוזרער לדרתם אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב לזום אלהיו כי כל איש אשר בו מום כא יקרב איש" עור או פסוד או זזרם או שרוע או איש"אשר יהיה בן שבר רגל או שבר יר או גבן או דק או תבכל בעינו או גרב או יכפדת או מרוזד אשר כל איש" אשר בו מום מורע אתרן דכרהן כא יגש" להקריב את אש"י יהוה מום בו את לוזם אלהין לא יגש להקריב כֹזִום אכֹתין בוקדש"י הקרשים וכון הקדשים יאכל אך אל הפרכדה לא יבא ואל הבוובון כא יגש" כי כוום בן ולא יזוכל את בוקדש"י כי אני יהוה מקדשם וידבר משה אל אהרץ ואלבניו ואלכלבני ישראל וידבר יהות אל פועה לאמר דבר אל אהרץ ואלבניו וינזרו פוקדעיי בני ישראל ולא ידוללו את שם קדשי אשר הם מקדשים כי אני יהוה אמר אכהם כדרתיכם כל איש"אש"ר יקרב מכל דרעכם אכל הקדשים אש"ר יקדיש"ו בני יש"ראכ כיהוה ושמאתו עכיו ונכרתה הנפש" ההוא בוכפני אני יהוה איש" איש כוזרע אהרץ והוא צרוע" או

זב בקדעים כא יאכל עד אשר ישהר והנגע בכל שבוא צפשי או איש אשר תצא מכונן שכבת זרע או איש אשר יגע בככ שרץ אשר ישמא כו או באדם אשר ישמא כו ככל שמאתו גפש אשר תגע בו ושמאה עד הערב וכא יאכל כון הקדשים כי אם רווץ בשרו בכוים ובא השבוש ושהר ואזזר יאכל כון הקדשים כי כזזכון הוא גבלה ושרפה לא יאכל לשכואה בה אני יהוה ושכורו את כושכורתי ובא ישאו עליו זזשא ובותו בו כי יזזכלהו אני יהוה בוקדשם וככד זר כא יאכל קדש תושב כהץ ושביר לא יאכל קדש וכהן כי יקנה נפש קנין כספו הוא יאכל בו ויליד ביתו הם יאכלו בלזזמו ובתכהן כיתהיה כאיש זר הוא בתרומת הקדשים כא תאכל ובת כד"ן כי תהיה אלבונה וגרושה וזרץ איץ לה ושבה אל בית אביה כנצוריה תהיה אכבונה וגרושה וזרץ אין כה ושבו. אל ביו נאביה נגרושה וזרץ אין כה ושבו. אל ביו אביה תאכל וכל זר לא יאכל בן ואיש כי יאכל קדדש"
בשגנה ויסף זזכושיתו עליו ונתן לכהן את הקדש ולא יזוכלו את
קדשי בני ישראל את אשר יריבון כיתות והשיאואותם עון אשמה
באכלם אתקדשייתם כי אני יהוה בוקדשם
וידבר יהוה אל בושה לאכור דבר אל אהרן ואל בניו ואל כל בני
ישראל ואמרת אלהם איש איש מבית ישראל וכוץ הגר
בישראל אשר יקריב קרבנו לכל נדריהם ולכל נדבותם אשר

וידבר יהוה אל מושה לאמר דבר אל אהרן ואל בנין ואל כל בני ישראל ואמרת אלהם איש איש מבית ישור אל וכון הגר בישראל אשר יקריב קרבנו לכל נדריתם ולכל נדבותם אשר יקריבן ליתות לעלה לרצנים תמים זכר בבקר בכשבים ובעזים כל אשר בומום לא תקריבו כי לא לרצון יתית לכם ואיש כי יקריב זבוז שלמום לא יהיה בו עורת או שבור או זורון או יבלת או גרב ליתות ושור ושה שרוע וקלום נדבה תעשה אתו ולנדר לא תעשה ומעוך וכתות ונתוק וכרות לא תקריבן ליתות ובארצים לא תעשו ומיד בן נכר לא תקריבו את לזזם אלהיכם מכל אלה כי מושדותה בהם מום בם לא ירצו לכם

שור או כשב או עד כי יוכד והיה שבעת יכוים הדדת אכון וכייום השכניני והכאה ירצה כקרבן אשה כיהוה ושור או שה אתו ואת בנו כא תשדדשו ביום אדדר וכי תדבדוו דבדו תודה כיהוה לרצנס תדבדו